

The book cover features a central illustration of a young man with dark hair, wearing a dark blue robe with gold and white decorative patterns. He is holding a glowing purple lightsaber in his right hand and a blaster pistol in his left. The background is a vibrant, stylized cityscape with domes and spires, bathed in purple and yellow light rays. At the top, a blue banner with gold borders contains the text 'STAR WARS' in white and 'ULJAS TASAVALTA' in gold. At the bottom, the title 'JÄRISTYS' is written in large white letters, followed by the author's name 'LYDIA KANG' and the publisher's name 'Tammi' in smaller white text.

STAR WARS
ULJAS TASAVALTA

JÄRISTYS

LYDIA KANG

Tammi

JÄRISTYS

LYDIA KANG

JÄRISTYS

Suomentanut Jukka Heiskanen

TAMMI · HELSINKI

Charles Soule: Jedien valo
Cavan Scott: Nouseva myrsky
Claudia Gray: Pudonnut tähti

Zoraida Córdova: Jännite
Lydia Kang: Järistys

Alkuteos: *Star Wars. The High Republic. Cataclysm*
Copyright © 2024 Disney Enterprises, Inc. & Lucasfilm Ltd.
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Jukka Heiskanen & Tammi, 2024
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-6168-3
Painettu EU:ssa.

*Äidilleni, alkuperäiselle Kyongille.
Isälleni, joka vei minut katsomaan
Star Warsin vuonna 1977.*

Ja Bernielle, kumppanilleni kaikissa fandomeissa.

Kauan sitten kaukaisessa galaksissa...

Galaksissa riehuu konflikti. Kaaos Jedhan pyhiinvaelluskuussa on johtanut tuhoisaan taisteluun. Sen jälkimainingeissa jeddit ovat saaneet tietää, että näennäisen hyväntahtoinen ryhmä AVOIMEN KÄDEN POLKU on sekaantunut väkivaltaiseen, planeettojen väliseen salaliittoon.

Kun viestintäyhteydet ovat poikki, Polun johtaja ÄITI kiihruhtaa takaisin Dalna-planeetalle paetakseen lopullisesti. Vähänpä jeddit tietävät, että Äiti aikoo päästää valloilleen salaperäiset, nimettömät olennot, joilla on mahti tuhota ritarikunta kertakaikkisesti...

PROLOGI

GAZE ELECTRICILLÄ, HYPERAVARUUDESSA

Binnot Ullo asteli edestakaisin Gaze Electricin neuvottelu-huoneessa. Hänen oikealla puolellaan ikkunasta loisti hyperkaistan hahmoton valo, kun alus kiiti kohti aurinkokuntaa, johon Eiram ja Eronoh kuuluivat. Hän oli pysähtynyt kerran katselemaan ikkunasta, mutta näkymä ärsytti häntä. Hän halusi olla jo perillä, tehdä jotakin.

Binnotin pysähtyessä huoneen päässä jälleen vaihtamaan suuntaa hänen katseensa osui peiliin, jonka reunoihin oli upotettu koristeeksi kiillotettua lasia. Sitäkään hän ei halunnut katsoa. Hän oli odottanut jo lähes tunnin. Mutta saadakseen mahdollisuuden tehdä enemmän – olla enemmän Äidille viime kädessä – hän olisi kärsivällinen. Äkkiä neuvottelu-huoneen ovi avautui. Äiti astui sisään yksin. Binnot oli aina yllättynyt siitä, kuinka tavanomaiselta hän näytti ensi vilkaisulla, mutta erityislaatuiselta lähemmin tarkasteltuna. Hänen otsansa poikki kulki kolme brikalinkuoren sinistä aaltoviivaa, tosin jotkut Polun jäsenet olivat alkaneet piirtää ne pystysuoraan viime aikoina. Hänen kaapunsa olivat yksinkertaiset,

ja niiden päärrmeet olivat myös siniset hengellisyyden merkkinä. Sen jälkeen kun Binnot oli nähnyt hänet viimeksi, hänen hiuksiinsa oli ilmaantunut lisää hopeisia raitoja, ja hän vaikutti paljon vanhemmalta. Mutta kuitenkin, päinvastoin kuin toiset Avoimen käden polun jäsenet, hänellä oli kaulaasaan jalokivin somistettu kora, ja hänen kaapunsa oli kudottu ohuemmasta, silkkisestä kankaasta. Mutta kaikkia näitä asioita tärkeämpää oli hänen olemuksensa, joka kertoi hänen näkevän kaiken. Tietävän kaiken.

Aivan oven takaa kantautui matalaa murinaa. Se resonoi taajuudella, jonka Binnot tunsu sormenpäissään. Äiti kääntyi nopeasti sulkemaan oven.

”Onko se ruokittu?” Binnot kysyi.

”On. Se on nyt varsin tyytyväinen. Niin kuin sinäkin, Binnot.” Äiti hymyili lempeästi, ja Binnotista tuntui samalta kuin aina, kun hän sai Äidin täyden huomion. Ikään kuin hän voisi valloittaa minkä tai kenet tahansa koko galaksissa. Äiti istuutui huoneen keskellä olevan pöydän ääreen, jonka pintaa koristavat lasileikkaukset hohtivat kuin jääkiteet. Hän ei pyytänyt Binnotia istumaan. Binnot oli siitä iloinen. Hänestä oli parempi olla tuntematta oloaan liian mukavaksi. Oli töitä tehtävänä.

”Alukseni on valmis lähtöön”, Binnot sanoi.

”Entä Goi Ganok?” Äiti kohotti kulmaansa.

”Valmis myöskin.”

”Hän esittää hermostunutta viatonta hyvin”, Äiti sanoi. ”Mutta sinun on pidettävä häntä tarkasti silmällä. Hänellä ei ole sinun lahjojasi, Binnot.”

Binnot nyökkäsi ja yritti olla hymyilemättä kehulle. ”Klytobakteeri on aluksella. Varmistamme, että e’ronohilaisalus havaitsee meidät heti, kun saavumme E’ronohin ja Eiramin väliseen avaruuskäytävään lähellä heidän kuutaan.” Binnot oli auttanut lastaamaan suuret, nestein täyttämät sammiot aluksen salalokeroihin. Kukaan, joka etsisi vain pintapuolisesti, ei

löytäisi niitä. Jokainen, joka etsi syytä saada sota syttymään uudelleen, löytäisi ne.

”Erinomaista.” Äiti painoi pitkät, hoikat sormensa yhteen. Kultainen rannerengas valahti alas hänen käsivarttaan ja katosi hihaan. ”Räjäytätte moottorinne, kun olette lähellä E’ronohin avaruutta ja vaaditte, että teidät ohjataan kuuhun korjauksia varten...”

”Ja toinen moottori räjähtää siellä, kunhan tiedämme, että eiramilaisalus pystyy huomaamaan räjähdysken.” Binnot alkoi harppoa jälleen huoneen poikki. ”Mutta entä Jedha?”

”Mitä siitä?”

”Rauhansopimus raukesi. Sota syttyy uudestaan joka tapauksessa. Oletko varma, että tarvitset minua tähän tehtävään? Voin tehdä enemmänkin.”

”Tiedän, että voit.” Äiti hymyili jälleen. Hän nousi seisomaan ja käveli kohti Binnotia. Mies oli naista melkein päätään pidempi. Äiti käänsi Binnotin leveät hartiat kohti seinää. Ei, ei seinää. Kohti peiliä.

Se oli niin suuri, että he molemmat näkyivät siinä, mutta Binnot täytti lähes koko heijastuksen, ja Äiti seisoj varjon laila hänen takanaan. Toisin kuin muilla mirialaaneilla, Binnotilla oli vain muutamia merkkejä vaaleanvihreässä ihossaan. Se johtui siitä, että hän oli liittynyt Polkuun, kun hän oli ollut vasta kymmenvuotias eikä ollut vielä ansainnut enempiä kasvomerkitöjä, joita hän olisi saanut osoittamaan mahdollisia saavutuksiaan, jos hän olisi elänyt Mirialissa. Äidin katse siirtyi omasta heijastuksestaan Binnotiin.

”Tiedän, mitä ajattelet. Sinä kannat kunniaa ja suuruutta luomalla tiesi Polussa, tavoilla, jotka eivät paljastu ihollasi, vaan sisimmässäsi. Minulle suuruutesi vain kasvaa, Binnot.”

”Kyllä, Äiti.”

”Jedhan taistelu on ohi”, Äiti sanoi seisoen yhä hänen varjossaan. ”Airut on huolehtinut Jedhan ulkopuolella seisseiden jedipatsaiden tuhosta. Ne tahrasivat maisemaa ikimuistoisista

ajoista saakka. Ja pysyvä rauha Eiramin ja E'ronohin välillä on palanut tuhkaksi." Hänen kätensä puristivat Binnotin hartioita. Jokin Jedhassa vaivasi Äitiä. "Airut nostatti kapinan Voiman käyttäjiä vastaan."

"Eikö se ollut... suunnitelmakin?" Binnot kysyi.

Äiti epäröi. Hän päästi otteensa Binnotin hartioista ja alkoi kiertää peilin eteen jähmettyneen, paikallaan seisovan miehen ympäri. "Ei aivan. Päämäärä oli rauhanneuvottelujen kariutuminen. Mutta Airut toimi ilman määräystäni. En halua johtaa Polkua sillä tavoin. On paljon helpompi toimia hetken mielihoitajasta, niin kuin hän, kuin toteuttaa suurempaa visiota."

"Sinun visiotasiko, Äiti?"

"Että minä olen Polku." Hän kumartui lähemmäs Binnotia. "Ja Polun käsi ylittää pian galaksin ääriin, paljon kauemmas kuin Tasavalta tai jeddit osaavat edes kuvitella."

Binnotin mieleen juolahti, ettei Äidillä ollut tarvetta sanoa hänelle mitään tästä asiasta – toiveistaan tai pettymykses-
tään Airueen. Kun hän teki niin, se oli luottamuksen merkki. Binnot melkein hymyili. Äidin suunnitelma kiehtoi hänen mieltään, ja Airueen ajattelematon virhe tarkoittaisi, että Äidin rinnalla olisi avautumassa paikka. Binnot oli valmis ottamaan sen, kunhan äiti vain näkisi hänen potentiaalinsa.

"Jos rauhanneuvottelut ovat poikki, miksi käyttää klytobakteeria syyttämään sota uudelleen?" Binnot käänsi päätään. Hän ei voinut enää tuijottaa itseään. Äidin täytyi tietää, että se sai Binnotin vaivaantuneeksi. Se oli temppu, jonka Binnot oli itse oppinut vuosia sitten. Jos horjuttaa jonkun henkistä tasapainoa, tämä on kärkkäämpi puhumaan totta.

"Bioase Eiramia vastaan. Etkö näe sen ironiaa?" Äiti sanoi. "Sen jälkeen, mitä kuningatar itse teki myrkyllään? Sen jälkeen, kun hän perääntyi sopimuksestamme tuottaa ilma-
sa leviävä myrky ja sulki tutkimuslaitoksensa ennen sitä naurettavaa häähuijausta? Tämä on liian hyvä mahdollisuus varmistaa sodan jatkuminen, jotta sen voisi ohittaa. E'ronoh

kiistää, että ase kuuluu heille, mutta pelkkä sen olemassaolo vihjaa heidän turvautuvan väkivaltaan. Ja niin sota jatkuu. Konfliktin pitää roihuta kuin tuli, Binnot. Polku tarvitsee sitä. Tarvitsemme kaaosta. Se ruokkii kykyämme saada enemmän aikaan tässä galaksissa.”

”Kaaosta”, Binnot sanoi. Tarkoittiko Äiti Axelia? Mutta hänhän oli vankina. Varmastikin Binnot olisi Axelia hyödyllisempi tässä vaiheessa. Hän kääntyi ympäri ja nosti käden ohimolleen. Hänen päätään alkoi kivistää vähän.

”Oletko kunnossa, lapseni?” Äiti kysyi istuutuen jälleen alas.

”Täysin”, Binnot sanoi hieman liian nopeasti. Hän tunsi itsensä aina hieman huonovointiseksi Äidin ollessa läsnä. Nainen ei vaikuttanut uhkaavalta, mutta Binnotin keho oli eri mieltä. Tai ehkä se johtui vain siitä, että hän tiesi Tasaajan olevan aina lähistöllä. Sen pelkkä häijy ulkomuoto sai hänet voimaan pahoin.

”Niin”, Äiti sanoi ja osoitti kädellään jonnekin Gaze Electricin ikkunan taakse. ”Kaaos. Minun kaaokseni. Tarkoitatan Axel Greylarkia.”

”Axel Greylark”, Binnot sanoi sävyttömästi yrittäen peittää mustasukkaisuutensa. ”Sama Axel Greylark, joka on juuri nyt vankilassa?”

”Ei kauaa”, Äiti sanoi. ”Sen jälkeen kun tehtäväsi syyttää sota uudelleen on onnistunut, sinun pitää vapauttaa Axel vankeudesta Pipyyrissä.”

”Hän petti sinut. Hän petti meidät kaikki”, Binnot sanoi.

”Niin hän teki. Enkä anna hänen unohtaa siitä”, Äiti vastasi. Hänen huulensa puristuivat yhteen. ”Mutta hänestä on minulle enemmän hyötyä vapaana kuin vankina.” Hän kurtisti kulmiaan Binnotille. ”No mutta, lapsi. Et näytä kovin ihastuneelta ajatuksesta nähdä jälleen vanha, hyvä ystäväsi.”

Axel oli vain piipahdellut Äidin planeetalla silloin, kun se oli sopinut hänelle näinä muutamana viime vuotena. Binnot

oli aina nauttinut hänen seurastaan, kun he olivat olleet nuorempia. Mutta Axelin toimet Eiramissa ja E'ronohissa olivat sujuneet surkeasti. Hän ei ollut tappanut jediä. Hän ei ollut toimittanut myrkyä Äidille. Nyt kun Axel oli poissa, Binnot oli helpottunut. Totta puhuen Axel oli aina ollut kiiltävä hely, joka oli vienyt valokeilan kaikilta muilta, kun hän oli ilmaantunut paikalle. Binnot oli nauttinut siitä, että oli ollut enemmän hyödyksi Äidille. Axel veisi jälleen Äidin huomion. Joten sen sijaan hän vain hymyili, kuin aurinko olisi juuri pilkistänyt pilvien takaa.

”Joten miten me hoidamme sen?” Binnot kysyi. ”Onko Pippyrissä Polun jäseniä, jotka voivat auttaa meitä?”

”Ei”, Äiti sanoi taputtaen leukaansa. ”Mutta pääsemme käsiksi lähellä oleviin viestintäpoijuihin. Meillä on keinoja kaapata ja väärentää viestejä. Meidän täytyy vain saada oikea viesti menemään läpi.”

”Mutta... hän epäonnistui”, Binnot sanoi. ”Miksi annat hänelle uuden mahdollisuuden?”

Äiti nousi seisomaan ja käveli kohti ovea. Hän huokaisi, ikään kuin keskustelu Binnotin kanssa olisi alkanut väsyttää häntä. Näytti siltä, ettei Binnot saisi mahdollisuutta saada tietää enempää hänen aivoituksistaan. Kenties Äiti ei pitänyt-kään Binnotia niin suuressa arvossa kuin tämä luuli. Painaes-saan kätensä ovea vasten Äiti pysähtyi.

”Kun tuntee kaikki liikkuvat osat, niitä voi siirrellä mielen-sä mukaan, rakas Binnot. Jopa jonkun tuhoaminen sen täh-den, että hän on pettänyt, voi olla hyödyllinen siirto, jos sen tekee taiten. Axel Greylark on nappula, jolla voi vielä pelata.” Hän vilkaisi ylöspäin ikään kuin pohtien Axelin kohtaloa sam-malla tavalla kuin joku saattaisi miettiä, minkä makuista täy-tekakkaa valitsisi jälkiruoaksi.

”Aiotko tappaa hänet?” Binnot kysyi yrittäen olla vaikutta-matta yllättyneeltä.

”Kenties, kenties en. Mutta tarvitsen häntä. Hoida asia,

Binnot.” Hymyillen hieman vielä kerran Äiti lähti ja sulki oven perässään.

Sekuntien päästä Goi Ganok, roonalainen mies, ryntäsi huoneeseen puristaen käsiä yhteen, suuret, tummat silmät pyöreinä kiihtymyksestä.

”Goi”, Binnot sanoi. ”Oletko valmis? Gaze hyppää pian pois hyperavaruudesta. On aika siirtyä alukseemme.”

”Lähdetään. Polun puolesta!” Goi sanoi pikkuruisten hampaiden kiiltäessä hänen hymyillessään.

”Äidin puolesta”, Binnot vastasi, kun Goi lähti innokkaana huoneesta.

Binnot kääntyi kohti peiliä hetken ajaksi ja pakotti itsensä tuijottamaan omiin tummanvihreisiin silmiinsä.

”Ja minun puolestani”, Binnot kuiskasi.

1. LUKU

TASAVALLAN HALLINTORAKENNUS, CORUSCANT

Kansleri Kyong Greylark istui tilavassa työhuoneessaan. Hän oli kääntynyt selin suurta työpöytänsä ja katseli kaupungin siluettia. Oli melkein iltahämärän aika, ja auringon kultainen kajo heijastui kiiltävän hopeisista torneista ja kupoleista saaden ne näyttämään kullatuilta.

Oli se aika päivästä, joka täytti hänet tavallisesti rauhalla ja tyyneydellä. Mutta niin kovasti kuin hän yrittikin rentoutua, hänen kätensä puristivat tuolin käsinoja kuin hän olisi ollut aluksellaan Aurora Sunilla, joka oli syöksymäisillään maahan. Hänen selkäpiitään myöten kulki väristys, ja hänen jadeiitista tehty pääkoristeensa – sukukalleus – kilisi hiljaa.

Hänen työhuoneensa ovi avautui.

”Kansleri Greylark”, hänen avustajansa sanoi. ”Teille on tulossa viesti –”

”Uutisia Jedhasta?” Kyong kysyi.

”Ei, kansleri.”

Kyong vaiensi naisen kohottamalla kättään. Tämä oli tänään ainoa hetki, jolloin hän saattoi olla rauhassa. Tai ainakin

yrittää olla, vaikka rauha ei saapuisikaan hänen kutsustaan huolimatta.

”Minähän ilmoitin, ettei minua saa häiritä, jollei asia koske rauhanneuvotteluita”, Kyong sanoi.

”Mutta... se on kansleri Molloilta Eiramista. Kyse on pojastanne.”

Kyong kääntyi tuolillaan suu tiukkana viivana ja nyökkäsi. Tällä kertaa jadeiittihelmet, jotka riippuivat yhdensuuntaisina kaarina hänen päänsä päällä, eivät pitäneet ääntä. Hän painoi työpöydässään olevaa nappia, ja kansleri Mollon holokuva ilmestyi näkyviin.

”Kansleri Greylark”, hän sanoi baritoniäänellään. Quarren näytti olevan tilassa, joka oli huomattavasti karumpi kuin Kyongin työhuone. Mollon kanslerin kaapu oli harmaanruskea, sen reunat hopeiset, ja hänen kasvolonkeronsa heiluilivat odotuksesta. ”Toivon sinun voivan hyvin.”

”Vallan hyvin, kansleri Mollo. Kiitoksia.” Kyong nyökkäsi lyhyesti, mutta sinä kaikki. Hymy antaisi ymmärtää, että hän voi sopimattoman hyvin ottaen huomioon, että hänen ainoa poikansa oli vankeudessa ja että Greylarkin perhe oli koko Tasavallan häpeäpilkku. Kulmien rypistys taas tarkoittaisi, ettei hän suoriutunut sen poliittisista seurauksista kovin hyvin. Kansleri, jonka poika oli murhaaja? Totuus oli tutkimaton, mutta niin asia oli. ”Kuinka kaikki sujuu Eiramissa?”

”Ei täydellisesti, mutta hyvin. Yhteisessä kuussa on tapahtunut pieni välikohtaus. Se koskee sinne laskeutunutta kuljetusalusta, joka on korjausten tarpeessa. Ai niin, ja pääkaupunki Erasmusken jälleenrakennustyöt ovat käynnissä. Kuningatar Adrialla ja monarkki A'lbaran pitävät edelleen yhteyttä. Jäykästi ja vaivautuneesti, mutta pitävät kuitenkin vastavihittyjen kruununperillisten ansiosta. Xiri ja Phan-tu ovat pitäneet jännitteet aisoissa.”

”Kuten aina”, Kyong sanoi kumartaen hieman. ”Olen kiitollinen siitä, että teet niin paljon kenttätöitä Ulkolaidalla.”

”Ja minä puolestani olen kiitollinen, että siedät Coruscantiksi nimettyä metallimöhkälettä ja sen loputtomia poliittisia sotkuja. Kuuluuko Jedhasta mitään?” Mollo kysyi. ”Viestintä sen kanssa loppui äkillisesti jokin aika sitten. Se on huolestuttavaa.”

”Odotamme edelleen vahvistusta, että rauhansopimus on allekirjoitettu”, Kyong sanoi. ”Sieltä pitäisi kuulua uutisia minä hetkenä hyvänsä.”

Mollo nyökkäsi. ”Hyvä. On sääli, ettei turvallisuuspalvelumme sallinut meidän olevan läsnä. Odotan kuitenkin innokkaasti, että pääsen aikanaan juhlimaan täällä kuningattaren ja monarkin kanssa.” Hän piti tauon, lonkerot värisivät levottomasti. ”Minulla on muutakin, josta halusin keskustella kanssasi. Kyse on Axelistä. Useat eri neuvoa-antavan komitean jäsenet ovat tehneet ehdotuksen, joka koskee hänen vankeuttaan.”

Kyongin kulmakarvat nytkähtivät. Hän ei ollut kuullut mistään Axelia koskevista keskusteluista. Tuomio oli annettu riipeästi sen jälkeen, kun hänet oli saatu kiinni Eiramissa, ja hänet oli lähetetty viikkoja sitten vankilaan Pipyyrissä, jossakin Bakuran lähistöllä, mutta kuitenkin Ulkolaidalla. Kun Kyong kuvitteli poikaansa sellissä, hänen henkensä salpautui useaksi sekunniksi, joten hän oli korjannut ongelman yrittämällä epätoivoisesti olla ajattelematta häntä lainkaan.

Mollo jatkoi: ”Et ole kuullut siitä, koska nimenomaan pyysin kommentteja ilman sinun osallistumistasi, jotta saan puolueettomia mielipiteitä.” Mollon holokuva nojautui eteenpäin. ”He ovat ehdottaneet Axelin tuomion lyhentämistä ja hänen siirtämistään avovankilaan, jossa häntä voidaan kuntouttaa.”

”Mitä?” Kyong hätkähti niin, että hänen tavallisesti jäykkä ja muodollinen käytöksensä järkkäsi.

”Me kaikki tiedämme, millaisia virheitä Axel teki. Mutta hän on tehnyt hyvääkin. Hän pelasti Phan-tu Zennin salamurhaajilta. Hän auttoi paljastamaan ja tuhoamaan myrkky-säiliöt –”

”Hävittämällä Eiramin pääkaupungin?” Kyong tiuskaisi. ”Hän tappoi sen vangin. Valehteli kaikille ja peitteli tekojaan. Hän tappoi syyttömän e’ronohilaisisän. Mikä pahinta, hän on vain osa suurempaa kokonaiskuvaa, emmekä vieläkään täysin ymmärrä, mistä kaikesta siinä on kyse. Nämä eivät olleet ajattelemtattoman nuorukaisen pikku erheitä, ja me molemmat tiedämme sen.”

Mollo pudisti päätään. ”Minusta on outoa, että minä puolustelen sinun poikaasi, ja sinä olet haluton antamaan hänelle toista mahdollisuutta.”

”Olet väärässä. Haluan hänen saavan toisen mahdollisuuden. Mutta väärinteosta on maksettava, olkoonkin hän ainoa lapseni.” Kyong nojautui taaksepäin tuolissaan. Aurinko oli nyt laskeutunut taivaanrannan taakse, ja laventelinsininen hämärä alkoi levitä. Kyong kääntyi hetkeksi kohti ikkunaa tatasakseen hengitystään. Mitä vähemmän Mollo näkisi hänen ilmeestään, sitä parempi. Ahdistusta alkoi olla vaikea salata.

”Komiteat tulivat siihen tulokseen, että jos, ja vain jos, me molemmat suostumme hänen kuntoutukseensa ja hänen siirtämiseensä avovankilaan, ne voisivat panna sen toimeen.”

”Me molemmat?” Kyong toisti.

Mollon kasvolonkerot aaltoilivat ja asettuivat sitten. Hän sanoi hiljaisemmalla äänellä: ”Minusta hän ansaitsisi uuden mahdollisuuden. Vastaukseni on kyllä. Mitä sinä sanot, Kyong?”

Mollo ei käyttänyt usein hänen etunimeään, eikä se jäänyt Kyongilta huomaamatta. Kyong asetti sormenpäätänsä yhteen. Hän ajatteli Axelia pienokaisena. Hänen kirkkaita, tummia silmiään ja tummaa hiustupsua hänen päässään. Hänen alaselässään ollutta purppuraista syntymämerkkiä, joka katosi, kun hän kasvoi taaperoikään. Ensimmäisen hymyn puhdas viattomuutta niin kovin monta vuotta sitten. Kyong ei ollut nähnyt tuota hymyä sen jälkeen, kun Axelin isä kuoli. He molemmat kantoivat tuota menetystä kuin parantumatonta haavaa.

”Vastaukseni on...” Sanat takertuivat kurkkuun, ja hän aloitti uudelleen. ”Vastaukseni on ei.”

Mollon lonkerot aaltoilivat ponnekkammin. ”Miten voit – Kyong – Ajattelin...”

Kansleri Greylarkin avustaja rynnisti yhtäkkiä huoneeseen, ja molemmat kanslerit kääntyivät häiriön suuntaan.

”Kansleri Greylark. Kansleri Mollo. Pyydän anteeksi keskeytystä!” Twi’lek-avustaja kumarsi nopeasti silmät pyöreinä ja kädet vapisten. ”Jedha. Jedhan rauhanneuvottelut ovat kariutuneet. E’ronohin suurlähettiläs on kuollut, ja Eirammin suurlähettilästä syytetään maanpetoksesta. Siellä oli –”

Holo ilmestyi kansleri Mollon kuvan viereen, se esitti yhtä Kyongin korkea-arvoisista edustajista lähellä Jedhaa. ”Kansleri! Pyydän anteeksi tungettelua – Jedhassa on syntynyt melakka. Pysyvää tulitaukosopimusta ei ole allekirjoitettu –”

Avustaja ilmaantui Mollon viereen ja keskeytti hermostuneella ja hätäisellä äänellä. ”Kansleri Mollo! Meillä on kiireellisiä uutisia. Molemmat osapuolet sekä Eiramista että E’ronohista ovat lähteneet Jedhasta. Siellä on kuolonuhreja –”

Uutisten kakofonia valtasi heidän neuvonpitonsa, kun yhä useampia avustajia liittyi keskusteluun ja kiireellisiä puheluita alkoi kasaantua. Kanslerit kuuntelivat kaiken mahdollisen informaation, ennen kuin he kumpikin vaiensivat huoneensa ja olivat jälleen kahdestaan, molemmat äänettömiksi tyrmistyneinä useiden hetkien ajan.

Orlen Mollo puristi silmänsä tiukasti kiinni, ikään kuin nielisi kitkerää lääketta. Hän peitti otsansa kädellään. ”Ei. Kaiken tekemämme jälkeen. Häiden jälkeen.”

Kuolonuhreja. Petosta. Rikottu tulitauko. Se kuulosti hirvittävältä, mutta Kyong tiesi kokemuksesta, että tulevat yksityiskohdat olisivat äärettömästi kamalampia. Ne olivat aina.

”Mitä me teemme? Kyong?” Mollo kysyi pudistellen päätään.

Kyong Greylark nousi seisomaan, Axelia koskevat ajatukset

KAUAN SITTEN, ENNEN ENSIMMÄISTÄ
RITARIKUNTA, ENNEN IMPERIUMIA, JOPA ENNEN PIMEÄN
UHAN NOUSUA, GALAKSISSA VALLITSI RAUHAN JA
KUKOISTUKSEN AIKAKAUSI, ULJAS TASAVALTA.

Eiramin ja Eronohin rauhanneuvottelut saavat traagisen käänteeseen, ja sota uhkaa tempaista planeetat uudelleen hävityksen tielle. Toisensa löytäneet kruununperilliset Phan-tu Zenn ja Xiri A'Baran koettavat ratkaista kriisin jedien avulla, mutta salaperäinen ja pahantahtoinen Avoimen käden polku tuntuu olevan koko ajan askeleen edellä. Jedi Gella Nattain on selvitettävä, onko vankilaan tuomittu Axel Greylark avain salajuonen pysäyttämiseen. Kaikki tiet johtavat Dalna-planeetalle, missä Tasavalta liittolaisineen saa vastaansa kammottavan vihollisen.

Jedien kulta-ajasta kertovan Uljas tasavalta -romaanisarjan viides osa, Lydia Kangin kirjoittama *Järistys*, jatkaa *Jännite*-romaanin kertomusta Star Wars -universumin menneisyyden käännekohdista.

Disney · LUCASFILM

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-6168-3